

Bølgerne ruller, ordene rejser

Af Peter Laugesen

For Melville er digtet, vil jeg tro, en leg. Han kan i sin prosa udmærket få luft for alle sine lyriske tilbøjeligheder, og dem har han jo. For øvrigt lå romanen vel på hans tid ikke så fast i sine retoriske lænker, som den oftest gør nu, og heller ikke digtet. Der var ingen mur imellem dem, og digtet kunne så komme i prosaen som en slags overstadigt udbud, en flyden over, et overskud. På den måde kører han ikke træt i spekulationer om, hvorvidt digtet *som sådant* nu også kan *sige alting*. Det kan det slet ikke, det skal, som kollega Jack Kerouac hundrede år senere sagde, være "svømmen i et hav af sprog." Og det gør de, Melvilles digte. Bølgerne ruller, ordene rejser.

Afstande og steder er kernefænomener i al poesi, men sjældent så konkret som hos Melville. Det er også åbenlyst, for mig, at visse aspekter af den type digte, vi i dag kender som "kinesiske" eller "japanske," må have ramt hans ører, for han skriver sådan: om helt små ting som det meget store, det umådelige, ikke spejler sig i, men tager bolig i, fordi andre steder kan det ikke bo. Men at digtet er overskud, overflod, betyder ikke at det er for sjov, ikke kun. "Song is a burned and crested art," siger Dylan Thomas, den *brænder* og den har *fjerbusk*. Som en fugl og til fest. I den henseende skriver Melville også digte som en etnograf, som Knud Rasmussen gav os Snehyttens Sange. Dér ligger digtets oprindelse. Sang, hyldest, tak, håb og sorg. Rituelte.